

καμὲ σκέψεις ἀναλόγους καὶ τοὶ διαφερούσας. Ἄγαπῶν πρὸ πολλοῦ τὴν Ἀδριάναν, ἠδύναται νὰ διακρίνη μετὰ ψυχρότητος τὴν γεννωμένην κλίσιν. Ἐφρόναι ὅτι ἡ Ἐμμα ὡμοίαζε τῇ ἐξαδέλφῃ αὐτῆς· εἶχε τὰ αὐτὰ σχεδὸν χαρακτηριστικὰ, τὸ αὐτὸ πνεῦμα, τὴν αὐτὴν χάριν· δὲν ἠδύνατο δέ τις νὰ ἀγαπᾷ τὴν μίαν χωρὶς νὰ ἀρέσκηται εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς ἄλλης. Ὅμως ἡ Ἐμμα εἶχεν ἐν ταυτῷ πλείονα ἀφέλειαν καὶ ἤττονα οἰκειότητα· ἤκουεν εὐχαρίστως ἡμιτελεῖς περιπαθεῖς διαθεβκιώσεις, ἐν ᾧ ἡ Ἀδριάνα ἐγέλα δι' αὐτάς. Ὅθεν ὁ Ἐρνέστος ἀνελογίζετο ὅτι, ἂν ἐδοκίμαζεν, ἠθελεν ἐπιτύχει εὐκολώτερον παρὰ τῇ Ἐμμᾷ ἢ παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ αὐτῆς· ἀλλ' ἀπέκρουεν, ὡς κακὰς, τὰς σκέψεις ταύτας, νομίζων ἐαυτὸν πιστὸν πάντοτε εἰς τὸν πρῶτον ἔρωτα· ἡ δ' ἀπάτη αὐτοῦ ἦτο τσαούτη, ὥστε ἐθεώρει ὡς τακμήριον τῆς πρὸς τὴν Ἀδριάναν ἀγάπης του τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ νὰ μὴ ὑποστρέψῃ εἰς Βρῆστ, νὰ ζητήσῃ δὲ διοικητικὴν θέσιν ἐν τῇ ἀποικίᾳ, ἂν ἐμάνθαιε τὸν γάμον τῆς νέας. Οὐδόλως ὑποπτεύων τὴν ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐπιπόρῃν τῆς Ἐmmas, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ αὐτὴν γράφων μετὰ συγκινήσεως πρὸς τὸν Κ. Γραιγκοῦρ.

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Μονταιγλὼν, ἀναλογιζόμενος τὸ δῆλημμα μεθ' ἤττονος μὲν πάθους πλείονος δὲ φρονήσεως, εἶχε ζυγίσει καὶ τὴν ἐλαχίστην λέξιν ἐν τῇ πρὸς τὴν μητέρα τῆς Ἀδριάνας ἀπαντήσῃ αὐτοῦ, ὁ φροντιστὴς ὑπέκωψεν εἰς ὕλας αὐτοῦ τὰς ἐντυπώσεις. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ μὲν ἦν σύντομος, εὐκρινής, ἀκριβής, θετικὴ· ἔγραφε μετ' ἐπιφυλάξεως, μόλις ἀναφέρων τὴν οἰκογένειαν Δεγαλὲ καὶ φαινόμενος ὅτι ἐξ ἀνάγκης παραιτεῖται τῆς Ἀδριάνας. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ δὲ ἦν συγκεχυμένη, πλήρης ἀντιφάσεων καὶ κκταφανῶν ἀποσιωπήσεων· ἔμαθεν, ἔλεγε, μετ' ἀπελπισίας ὅτι ἡ κυρία Γραιγκοῦρ εἶχεν ἐναντιωθῆ εἰς τὴν θερμοτάτην αὐτοῦ ἐλπίδα καὶ ἐθουσιάζετο οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμῶν ἢ τὴν εὐτυχίαν τῆς Ἀδριάνας· ὡμίλει μετὰ ταῦτα περὶ τοῦ σκοποῦ του νὰ ἀποκκτασταθῇ εἰς Φορ-Ρουαγιαλ, προσεπάθει ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ λύπη μόνῃ ὑπεγύρευεν αὐτῷ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀπόφασιν καὶ προέδιδεν ἑαυτὸν ὀμιλῶν περὶ τῆς Ἐmmas οὕτως, ὥστε ὁ Κ. Γραιγκοῦρ ἐμελλε νὰ πιστεύσῃ τὰ ἐναντία τῶν γραφομένων. Αἱ ἐκφράσεις αὐτοῦ εἶχόν τι ἀμφίβολον, ὕπερ ἠπάτησεν ἀναγκαιῶς τοὺς γονεῖς τῆς Ἀδριάνας καὶ τὴν Ἀδριάναν αὐτήν.

Ἀφ' οὗ ἐστάλησαν αἱ ἐπιστολαί, ὁ Μονταιγλὼν ἀνέγνω καὶ πάλιν μετ' εὐχαριστήσεως τὸ ἀντίγραφον τῆς ἑαυτοῦ. Ὁ Ἐρνέστος ὁμως, ὅστις εἶχε γράψῃ ἐκ πρώτης ἄρμῆς, μόλις ἐνεθυμείτο τὰ γραφέντα, δυσηρεστεῖτο δὲ διὰ τοῦτο καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν βίαν. Ἐπὶ δέκα ἡμέρας δὲν ὑπῆγεν εἰς τοῦ Κ. Δε-

γαλέ· ἐν ᾧ ὁ ἀξιωματικὸς, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐπασκέπετο αὐτὸν ὁσάκις δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν.

Ὁ ἰατρὸς Ἐστουρζῶ συνέλαβε, ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, τὴν λαμπρὰν ἰδέαν τοῦ νὰ δώσῃ χορὸν ἐπὶ τοῦ δρόμωνος καὶ ἡ πρότασις αὕτη ἐχειροκροτήθη· ἀλλ' ὁ Μονταιγλὼν παρετήρησεν ὅτι ἠθελεν ἀναγκασθῆ νὰ καταλίπῃ τὸ πλοῖον, διαρκούσης τῆς ἐορτῆς, ἐπειδὴ ἐπένθει, ὡς ἴδομεν, διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Καὶ ὁ μὲν ἰατρὸς εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἐμμεῖνῃ εἰς τὴν ἰδέαν του, οἱ ἀξιωματικοὶ ὁμως ἀντέστησαν ὁμοφώνως· ἀνεβλήθη λοιπὸν τὸ σχέδιον ἕως μετὰ τὴν παραχειμασίαν, ἣτις ἤρχιζε τὸν ἐπόμενων μῆνα. Ὁ κυβερνήτης Βωμορὲν ἠτήσατο καὶ ἔλαθε διαταγὴν νὰ διανύσῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὸ πέλαγος· ἔθεν ὁ δρόμων ἀπῆρε μετ' ὀλίγον, ἐμελλε δὲ νὰ προσορμισθῇ διαδοχικῶς εἰς πολλὰς τῶν Ἀντίλλων νήσων, νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν Ἀδριάναν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου, οὗτινος γαλλικὴ μοῖρα ἐτήρει τότε τὸν ἀποκλεισμόν, νὰ ἐπανέλθῃ δ' ἀμέσως εἰς Μαρτινίκην, ἂν ὁ διοικῶν τὰς ναυτικὰς ἐκείνας δυνάμεις δὲν εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ. Ὁ Μαστρο-Ματθαῖος ἐπέτα ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἀναλογιζόμενος ὅτι ἠθελεν ἴσως εὐτυχῆσαι ν' ἀπαστείλῃ βολὰς τινὰς πρὸς τοὺς Μεξικανούς.

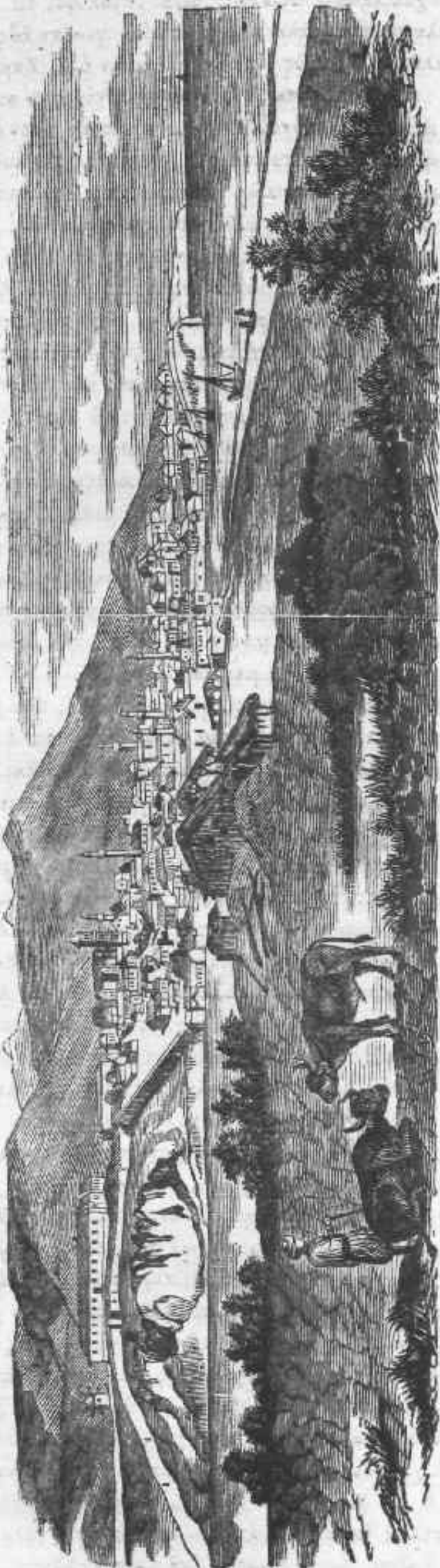
« Νὰ ταξεῖδι μιὰ φορὰ! ἔλεγε τῷ φροντιστῇ· ἄς φλυαρῇ τόρα ἄσον θέλει ὁ ἰατρὸς, μὲ εἶναι ἀδιάφορον καὶ ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν. Ἄ! νὰ ἠμπορούσαμεν τοῦλάχιστον νὰ τραβίξωμεν ὀλίγαις κανονικαῖς! »

Ω

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΒΑΡΝΑ.

Ἡ πόλις Βάρνα, ἥς τινος τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, οὐ μόνον κατοικεῖται ὑπὸ παλλῶν Ἑλλήνων ἐχόντων καὶ ἐκκλησίας καὶ σχολεῖα καὶ πλείστα καταστήματα, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πολλῶν πλοίων ἐκ τῶν ἡμετέρων συχνάζεται ὁ λιμὴν αὐτῆς, διότι πρὸ πάντων μέγα μέρος τοῦ βουλγαρικοῦ σίτου ἐκεῖθεν ἐξάγεται. Καὶ ἔχει μὲν οὐ σμικρὰν σημαντικότητα ὁ λιμὴν αὐτὸς σήμερον, ταχέως ὁμως θέλει καταστῆ πολὺ σημαντικώτερος, διότι ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνησις κατασκευάζει σιδηρόδρομον συνδέοντα αὐτὸν μετὰ τοῦ Ρουχτσουκίου. Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος συντέμνων τὰς ἀποστάσεις καὶ εὐκολύνων τὴν συγκοινωνίαν, θέλει τὰ μέγιστα ὠφελῆσαι καὶ τὴν ἐμπορίαν καὶ τοὺς ἐπιβάτας· διότι ἐνῶ τὴν σήμερον οἱ ἐκ Δακκίας, Σερβίας καὶ Γερμανίας ἐπιβάται, οἱ μέλλοντες νὰ μεταβῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἢ οἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, καθὼς καὶ τὰ

Βάρνα.

προτίμησιν ἐν Βάρνῃ, ὅθιν τὸ μεταξύ ταύτης, Ρουχ^τ τσουκίου καὶ Κωνσταντινουπόλεως διάστημα εἶναι πολὺ ἐλιγώτερον. Ἄντι, παραδείγματος χάριν, εἰκοσιδύο ὥρων, αἵτινες δαπανῶνται σήμερον δι' ἀτμοκινήτου μεταξύ Βοσπόρου καὶ Κωνσταντίας, τότε θέλει δαπανῶνται ἑνδεκὰ ἢ δώδεκα.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος 1864, ἑξακόσια εἰκοσι πλοῖα κατέπλευσαν εἰς Βάρναν, καὶ ἴσως ἀριθμὸς ἀπέπλευσαν ἐκ τούτων 269 ἦσαν ἀτμόπλοια, τὰ δὲ λοιπὰ ἰστιοφόρα, ὧν πρῶτα τὴν χωρητικότητά ἦσαν τὰ ἡμέτερα 104, τόνων 21,143· εἰς ταῦτα δὲ προσθετέον καὶ ἑπτὰ Ἴονια τόν. 1927, ἃ τινα ἔφερον τότε ξένην σημαίαν.

Τρία μόνον εἶδη ἐμπορευμάτων εἰσήγαγον τὰ ἡμέτερα πλοῖα, ἄλας, ζυλοκέρατα καὶ σταφίδα· μετέφερον δὲ καὶ 8,134 Κιρκασίους. Ἡ ἀξία δὲ πάντων τούτων (οὐχὶ βεβαίως καὶ τῶν Κιρκασίων) συνεποσοῦτο εἰς δραχ. 429,996. Τὰ ἀποπλεύσαντα, πλὴν δώδεκα κενῶν, φορτία εἶχον σίτου, ἀραβοσίτου, ἄλατος καὶ ἐλαίου, ἀξίας 4,044,736. ἔφερον δὲ καὶ 182½ ἐπιβάτας.

Ἐν γένει δὲ διὰ τε τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν ἰστιοφόρων παντὸς ἔθνους εἰσήχθησαν μὲν ἐμπορεύματα ἀξίας 13,325,312 δραχ. καὶ χρηματοδέματα 11,950,748, τὰ πλεῖστα τούτων διὰ τὸν σιδηροδρομὸν ἐξήχθησαν δὲ ὅμοια 23,389,804 δραχ., ἐξ ὧν 2,856,689 εἰς χρηματοδέματα.

Τοιαύτη ἢ τοῦ λιμένος τῆς Βάρνης σημασία, ἦτις, ὡς εἶπομεν, θέλει διπλασιασθῆ ἕνεκα τοῦ σιδηροδρομοῦ, οὐ τινος τὸ τέλος ἔσται ταχύτερον ἢ ὅσον πρό τιμῶν μηνῶν προσεδοκᾶτο.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἰταλοελληνικά, ἦτοι Κριτικὴ πραγματεία περὶ τῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις Νεαπόλεως ἀνεκδότων ἐλληνικῶν περιγραμμένων, ὑπὸ Σ. Ζαμπελίου. Ἐν Ἀθήναις, 1865. Μετὰ τῆς ἐξῆς ἀφιέρωσος· Πρὸς τὸν σεπτὸν φίλον Κ. Ἀλέξανδρον Ρ. Ῥαγκαθῆν, τὴν δὲ τὴν μελέτην εὐλαβῶς ὁ συγγραφεὺς ἀνατίθησι.

Ἵποθέσατε ὅτι, περιοδεύοντες εἰς τὴν ξένην καὶ ἔχοντες τὴν πεποίθησιν ὅτι διατελεῖτε μακρὰν τῆς πατρίδος ὑμῶν, καὶ τῆς γλώσσης, καὶ τῆς πολιτείας, καὶ τῆς θρησκείας, καὶ τοῦ ἔθους ἐν γένει ἔθνικοῦ βίου, ἠθέλετε αἴφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως εὐρεθῆ ἐν τῇ μέσῃ χώρας εὐρείας, κατοικουμένης ὑπὸ λαοῦ ὁμιλοῦντος ἑλληνιστί, προσευχομένου, κυβερνωμένου, συμβαλλομένου, δικαζομένου, ἄδοντος, γράφοντος ἑλληνιστί. . . . ὅποια δὲν ἠθέλεν εἶναι ἢ

ἐμπορεύματα, μεταφέρονται εἰς Κωνσταντίαν (Κουστανζέν), τότε ἡ συγκέντρωσις θέλει γίνεσθαι κατὰ